Дата прийняття:	26/03/2019
Дата набуття статусу остаточного:	26/06/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF HAGHILO v. CYPRUS *(Application no. 47920/12)*
Зміст:	Справа стосувалася тримання під вартою пана Хагіло, громадянина Ірану, протягом 18 місяців у трьох різних поліцейських відділках Кіпру під час процедури депортації. Заявник залишив Іран у березні 2011 року та нелегально прибув на територію Кіпру. Пан Хагіло був затриманий в аеропорту Ларнака під

	час спроби вилетіти до Лондона за підробленим паспортом та поміщений під варту. У квітні 2011 року Міністерство внутрішніх справ поінформувало заявника щодо рішення про його депортацію як нелегального іммігранта. В очікуванні депортації заявника утримували у трьох різних поліцейських відділках Кіпру. Пан Хагіло був звільнений у жовтні 2012 року, оскільки він не був депортований у вісімнадцятимісячний строк, як того вимагала відповідна Директива Європейського Союзу, інкорпорована у внутрішнє законодавство Кіпру. Після судового розгляду щодо законності тримання заявника під вартою у Верховному Суді в грудні 2011 року його було звільнено, оскільки Суд вказав, що цей запобіжний захід був незаконним станом на жовтень 2011 року, але заявник був негайно заарештований після виходу з будівлі суду з тих самих підстав, що і раніше. Пан Хагіло оскаржив до Верховного Суду законність нових рішень про затримання та депортацію, але його скарга була відхилена в липні 2012 року. Верховний Суд у порядку апеляційного провадження підтримав попереднє рішення суду про відхилення скарги, зазначивши, що заявник покинув Кіпр та переїхав до Арменії за власним бажанням, а тому немає підстав для розгляду його скарги. Посилаючись на положення статті 3 Конвенції (заборона катування), заявник скаржився, що його тримали в неадекватних умовах під час перебування під вартою, у закладах, які не призначені для довготривалого ув'язнення. Окрім цього, пан Хагіло стверджував, що його перебування під вартою з квітня 2011 по жовтень 2012 року не були законними, а також не було ефективних засобів правового захисту щодо оскарження законності таких рішень.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність).